

UTEN Å BLI SVAK I TROEN. Rom. 4, 19

Uten å bli svak i troen.

Den nærmeste betydning av dette ordet er at Abraham var det motsatte av ”svak i troen”, og at han altså hadde en meget sterk tro. En skal bare ikke forstå det slik som om Abraham aldri hadde behøvd å kjempe med vantroen, eller at han aldri hadde merket noen svakhet i troen, slik som all andre hellige.

Apostelen visste godt det som står fortalt i 1. Mos. 17. Da Gud fornyet sitt løfte til Abraham, kunne Abraham ikke la være å tenke på at både han og Sara var blitt gamle. Han lo og sa i sitt hjerte: ”Skulle en som er hundre år gammel få barn?” Og han begynte å foreslå for Gud at Ismael måtte få bli hans arving. Men apostelen sier likevel at han ikke var ”svak i troen”. Og ved dette ordet lærer han oss noe nyttig om troen, både om dens styrke og dens svakhet.

Vi tror i alminnelighet at troene styrke viser seg i dette at vi alltid har et gald og frimodig sinn. Det at en føler sin svakhet og er fylt av frykt og bekymring skulle da være et tegn på en svak tro.

Her kan vi nå lære noe annet. Abraham hadde en sterk tro. Og likevel kunne han synke ned i frykt og beven. Det er nemlig i mørke og anfektelse at troens styrke viser seg – ikke i de glade og lyse dager.

Et glad og frimodig sinn kan ofte bare være tegn på et en overser de hellige pliktene en har og de farer som truer. Da er det lettsindighet. Eller det kan være tegn på at Gud gir en den følbare nåde i rikt mål.

En sterk tro viser seg på en annen måte. Den ser de bedrøvelige forhold slik som de er. Og enda den ikke kjenner noen følbare nåde, holder den likevel fast på Herrens løfter med glad frimodighet.

Men selv om man ikke kan være glad og frimodig under mørket og kampen, så er det ikke mindre tegn på en sterk tro når en likevel holder fast på Guds makt og trofasthet.

Når det her sies at Abraham ikke var svak i troen, så betyr det at han kjempet en kamp mot sin egen fornuft som ville ta håpet fra ham.

Ved Guds kraft seiret han i denne kampen. Han mistet ikke troen på Guds løfte, og heller ikke håpet i sitt eget hjerte. Hvor urimelig det enn syntes å være, ventet han dog på at Gud skulle oppfylle det han hadde lovet. Og fornuftens latter ble forvandlet til en takknemlighetens latter da Saras sønn lå for hans øyne.

Men apostelen foklærer videre Abrahams trosstyrke: *Uten å bli svak i troen så han på sitt eget legeme, som var utlevd, han var nesten hundre år gammel, og på Saras utdødde morsliv.*

Han har vel vekten av sitt utlevde legeme og sine hundre år.

Fienden og hans egen fornuft har vel minnet ham om Saras ufruktbarhet.

Men hans trosstyrke bestod i det at han ikke ble svak i troen når han tenkte på dette. Han stanste ikke ved alt dette som var så nedslående, selv om hans tanker måtte stri med det.

Mot alle fornuftens innvendinger satte han Guds allmakt og sanndruhet. Hans styrke var at han holdt fast på dette: *Gud har sagt det.*

Han som har skapt verden av intet, han kan ikke lyge. Det Gud hadde sagt, gjaldt mer enn hans og Saras "utlevde" legemer.

Dette er et herlig eksempel på tro! Måtte vi også engang lære å gjøre på samme måten! Ja, Gud skal nok føre oss slik at den som vil være en kristen og holde ut i troen, skal få øve seg i dette. Han skal ikke se på sin "utlevde" kristendom, sin utlevde kjærlighet, tro og bønn. Han skal alltid måtte feste øyet sitt på det som er utenfor oss, på Gud og det som han er og det som han har sagt.

Derfor må du ikke se på din utlevde tro, men på Guds trofasthet, ikke på din utlevde kjærlighet, men til Kristi kjærlighet, ikke på din kalde og skrøpelige bønn, men på de faste løfter som Gud har gitt, ikke til din avmakt i kampen mot fristelsene, men på "hans veldes kraft", på Guds trofasthet, "som ikke skal la oss bli fristet over evne".

Men vær klar over at dette ikke går lettvint for seg. Det vil bli en hard troens kamp. Du må døde din fornuft som alltid viser oss hva vi selv er, hva vi gjør, og hva vi kan. Det er derfor ikke noen tvil om at fornuften og troen har ført en hard kamp i Abrahams hjerte om dette.

Men troen har likevel gått av med sieren. Den har slått tiljorden den farligste av alle fiender, fornuften. Det må også alle troende mennesker gjøre som vil gå sammen med Abraham på troens dunkle og skjulte stier.

På denne måten gir vi Gud det beste offer og den beste gudsyndelse han kan få.

C.O. Rosenius